

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 3. Vtrum dentes, ungues, capilli, & barba fuerint hypostaticè vnita
Verbo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Pertinent ad integritatem humanam naturam.

Probatur Primò, Quia pertinent ad integritatem humanam naturam, sicut sanguis: ergo si sanguis est assumptus, etiam reliqui humores. Antecedens patet ex Damasceno lib. 2. de fide c. 12. ubi dicit, Corpora animalium quatuor humoribus consistere. Idem docet Innocentius III. Cap. In quadam. de celebratione Missarum; ubi dicit, consistere quatuor elementis, & habere quatuor humores, esse de ratione & compositione veri corporis humani; quale Verbum assumpsit.

Sunt necessarij ad debitum corporis temperamentum.

Probatur Secundò, Quia hi humores sunt necessarij ad consistentiam hominis, ad debitum corporis temperamentum, & ad operationes animales; unde etiam erunt in corporibus resurgentium. Secus est de sudore & similibus, qui in corporibus resurgentium non erunt. Tertiò denique, Hi humores maximè inter se sunt permixti, adeo ut si vnus assumptus sit, alij etiam videantur debere esse assumpti.

Sunt maximè inter se permixti.

Quo modo fini recreationis.

Nec obstat quòd hi humores videantur esse recrementa ex concoctione chyli & sanguinis; quia etsi respectu nutritionis, magna ex parte sint recrementa & superflua; non tamen respectu totius corporis, & constitutionis naturalis, & debiti temperamenti.

16 Spiritus animales etiam sunt assumpti.

Dico Secundò, Non est improbable etiam spiritus vitales & animales fuisse hypostaticè assumptos. Ratio est, quia pertinent maximè ad integritatem & functiones humani corporis: sunt enim proximum animæ instrumentum, per quod anima regit corpus, omnesq; motus efficit: Tum etiam, quia in corporibus beatorum erunt prorsus immutabiles, & æterni.

DVBIVM III.

Utrum Dentes, Ungues, Capilli, & Barba fuerint hypostaticè vnita Verbo?

17 Dentes & ungues.

Respondeo, Id esse satis probabile. De Dentibus & Unguibus probatur; quia probabilius est hæc informari ab animâ rationali. Ut sentit D. Thomas in 4. dist. 44. 2. 2. quæstiuncula 2. ad 3. Secundò, Quia non solum pertinent ad ornatum, sed etiam ad quandam corporis humani integritatem; & functionibus humanis deserviunt.

Capilli.

De Capillis etiam Probatur Primò, Quia D. Thomas supra vult eos animâ informari; quamuis contrarium existimem esse verius. Secundò, Quia sunt futuri in resurrectione; vt indubitanter supponit Diuus Augustinus in Enchiridio cap. 89. & lib. 22. de Ciuitate cap. 19. Pertinent enim quodammodo ad completum ornamentum humani corporis. Hinc Veteres ornamenta causâ comam alebant; & comæ detonsio symbolum est luctus, pœnitentiæ, renuntiationis mundi, rerum superfluarum; & apud Romanos, seruitutis: Ut patet ex multis Scriptoribus. Vide Adrianum Iunium in Opusculo de Coma, è quibus quædam etiam attingit Baronius lib. 1. Annalium pag. 630. & sequentibus. Denique Christus assumpsit humanam naturam omnino perfectam; hæc autem omnia pertinent ad eius perfectionem. Confirmatur, Quia si aliquid horum non fuisset assumptum, & Christus dimitteret ea quæ non sunt assumpta, esset imperfectus & quodammodo mutilus homo.

Dices, Ungues, Capilli, & similia, faciliè recantur & separantur: ergo non decuit hypostaticè assumi.

18

Respondeo Negando Consequentiam, Nam etiam multæ particule carnis & sanguinis fuerunt hypostaticè vnitæ, quæ tamen assiduâ caloris passionis fuerunt postea absumptæ & separatæ. Omnes tamen particule quæ nunc sunt in corpore Domini, nunquam fuerunt dimissæ, etiam si per mortem ab anima fuerint separatæ. Quod autem Damascenus lib. 3. de fide cap. 27. ait, Id quod semel assumpsit, nunquam dimisit, intelligendum est, non dimisisse formaliter consideratum; vel ex integro: retinuit enim capillos, barbam, sanguinem &c. saltem ita, vt non omnino fuerint diuersa, sed eadem quodammodo permanserint; quamuis particule materiæ defluerint, & aliæ fuerint substitutæ.

Quod in- tuel assum- ptum nun- quam di- missum ex- plicatur.

ARTICVLVS III.

Utrum Filius Dei assumpsit Animam?

Respondetur affirmatiuè. Notandum est, Fuisse errorem Arii & Apollinaris, in Christo non esse Animam, sed Verbum eius vicem explere. Apollinaris tamen conuictus Scripturæ testimonijs, tandem concessit ipsum habere animam sentientem, sed non rationalem; vt refert Augustinus hæresi 55. Hanc hæresim refutat D. Thomas tribus argumentis; Primò, Quia Scripturæ Christo tribuunt animam, & animæ operationes & affectiones: aiunt enim Christum esse contristatum, admiratum, iratum, esuriisse, sitiuisse, dormiuisse, comediisse, defatigatum, & quieuisse &c. quæ omnia sunt functiones, vel affectiones animæ. Secundò, Quia alioqui incarnatio fuisset inutilis: quod enim non est assumptum, non est curatum: anima tamen maximè egebat curatione; nam in ipsa propriè est peccatum: in carne autem, non nisi ratione animæ, per denominationem quandam extrinsecam & imputatam. Deinde, Anima est longè excellentior corpore: ergo non debuit negligi in assumptione carnis. Item, non potuisset mereri aut satisfacere, nam hæc sunt per animam libero arbitrio præditam. Denique, si assumpsit carnem cum animâ sentiente absque rationali, assumpsisset belluam quandam sub figurâ humanâ. Tertiò, Quia caro, & cetera partes hominis, sortiuntur speciem per animam. Intellige, speciem humanam: alioquin parû firmitatis habebit hæc ratio. Vnde apertius sic diceretur: Scripturæ asserunt Christum esse verum hominem: ergo assumpsit animam rationalem. Adde, hanc hæresim esse mox damnatam in II. Synodo generali, vt refert Theodoretus lib. 5. hist. c. 9. & à Damaso Papa in epist. Synodica, quam refert ibidem Theodoretus cap. 10. Item à Synodo IV. actione 5. & à Synodo V. cap. 4. & à Synodo VI. actione 4. Denique omnes ferè antiqui Patres contra eam scripserunt. Vide Athanasium lib. de salutari aduentu Christi, contra Apollinarem. Epiphanium hæresi 69. & 77. Nazian. epist. 1. & 2. ad Chelidonium, & alios.

19 Error Arii & Apollinaris.

Refutatur tribus rationibus D. Thomæ.

Damnatur a Concilio & Patribus.